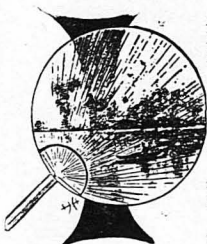

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΛΙΓΤΟΣ είχε καταλάβει τόν Παρναγιάν. Και κρεμόταν πιά απ' τὰ χεῖλη τῆς Ἀλίκης, ἣ ὅποια ἔσπευσε νὰ τοῦ πῆ:
 — Ὄχι, ὄχι, τίποτε δυσάρεστο δὲν συνέβη, ἀλλὰ ἡ Λουίζα κ' ἡ μητέρα τῆς δὲν ἴν' ἔδω πιά!
 — Τίς ἀπίστευο λοιπὸν ἐκ νέου ὁ στρατάρχης;
 — Ὄχι, ἰπτότα. Αὐτὸς λείπει ἀπὸ χρέε' ἀπὸ χρέε' ἐπίσης εἰν' ἐλεύθερος κ' ἰδιὸν αἰχμάλωτος.
 — Ἐλεύθερος! Ἐλεύθερος, εἰπατε; φώναζε ὁ νέος μ' ἀνακούφισμα.
 — Ναί. Ὅταν ἔμαθα πὼς ὁ Μαριγιάν εἶδε τὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, κατὰλαβα ὅτι ἦμιον πιά καταδικασμένη στήν καρδιά του. Νόμισα λοιπὸν πὼς εἶνε περιττὸν νὰ βοηθῶ τὸν στρατάρχη σὸ ἀπαισιό ἔργο του κ' ἀφῆσα τὰς αἰχμάλωτους μου νὰ φύγουν. Ἄ, ποσὸ λυπηρὰ, ἰπτότα, γι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία! Ἐνῶ μπορούσα νὰ σὰς φανῶ χροῖασι, νὰ σὰς προσφέρω μὰ μεγάλη ἐκδούλευση, μὲ κατεδίωξε κ' ἔδω ἡ τύχη καὶ συντελέσα νὰ λυθῶσιν αὐτὰ μου τοὺς φίλους μου, ἀντὶ νὰ τοὺς προξενήσω χαρὰ κ' εὐτυχία...

— Πόσο εἶστε ὑπερβολικὴ! εἶπε ὁ ἰπτότης. Μὰ ἐμένα μοῦ προξενεῖ ὑπερβολικὴ χαρὰ ἡ εἰδησι πὼς ἡ Λουίζα ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖρα τὸν τυράννου τῆς. Δὲν σὰς εἶλαν ὅμως πὼς θὰ πήγαιναν αὐτὰ τὰ δύο δυστυχισμένα πλάσματα;
 — Ἀλλοῖοιόμο! Ἐμῶν τόσο παραμένη, ποὺ δὲν ἐσοκέφτρια καθόλου νὰ τίς φωνάσω. Ἄλλωστε, πὼς θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ πουνε τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ μὲ θεωροῦσαν ὄργανο τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανού;
 — Ὅποτε δὲν ἀκούσατε οὐτε μὰ λέξε τους, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ μπορούσατε νὰ μαγνέψουμε τὸ μέρος ποὺ θὰ ἐγκατασταθούσιν;
 — Δυστυχῶς, ὄχι, ἰπτότα.

Ἐπακολούθησε γιὰ κάμποσον ὄρα ἀπόλυτη σιωπὴ. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ ἰπτότης παρατηροῦσε τὴν ἀλλοαμένη ὄψη τῆς Ἀλίκης, μὴ μπορῶντας νὰ μαγεῖται τι συνέβαινε στήν ψυχὴ τῆς.
 — Ἰπτότα, τοῦ εἶπε τέλος ἡ Ἀλίκη δειλὰ, διασθένοντα τὴ ἰσχυρὰ περὶνὸν ἀπ' τὸ μυαλό σας. Σὰς ὀρκίζομαι ὅμως, ὅτι ἡ διὰ γυναικὲς δὲν ἐπαύσαν τίποτε κατὰ τὴν ἔδω διαμονὴ τους. Ὁ στρατάρχης δὲν τίς εἶδε ἀπὸ κοντὰ οὐτε μὴ στιγμῆ...

Ὁ Παρναγιάν, μὴν ἔχοντας πιά κανένα λόγο νὰ μένη κοντὰ στήν Ἀλίκη, τὴν ἀποχαίτησε κ' ἔφυγε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πῆη πρὸς συνάντησιν τοῦ πατέρα του.
 Ἐνῶ περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ Λούβρο, εἶδε μὰ ἀσυνήθιστη συγκέντρωσι πλῆθος. Ἐκτός αὐτοῦ, πρόσεξε ὅτι ἡ κινητὴ γέφυρα τὸν ἀνακατόμων ἦταν παρασκευασμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Μτωβέ. Ἀπ' διὰ αὐτὰ κατὰλαβε πὼς οἱ βασιλεῖς ἔχλαν γυρίσει σὸ Παρίσι καὶ τράβηξε σιγά-σιγά πρὸς τὴν ὁδὸ Τυεταν.

ΟΙ ΠΑΡΝΑΓΙΑΝ ΜΑΧΟΝΤΑΙ

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ὁ γέρω Παρναγιάν εἶχε γίνει δεκτὸς μὲ προθυμία κ' ἐγκαταδίωκτη σὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Τυεταν, τὸ ὅποιο, χάρις στήν ἰκανότητα τῆς κυρὰ Κατώ, εἶχε σημειώσει σημαντικὴ πρόδοσι.
 Ὁ τυχοδιώκτης, ἀφοῦ προνομιῶσατε καλὰ, σκεφτήρη ν' ἀνακατεῖται μὲ τὸ πλῆθος καὶ νὰ παρακολουθῆσιν τὴν εἰσοδο τὸν βασιλευσὶν σὸ Παρίσι. Προχώρησε λοιπὸν στήν ὁδὸ Μονμάρτης κ' ἀνέβηκε ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα ποὺ τοῦ πρόσφερε εὐγενικὰ κάποιος κωπηστὴματάρχης.
 Δινατὲς ζητωκραυγῆς, ποὺ ὀλοένα ἐπληθαίναν, ἀκούγοντουσαν μακριὰ.
 — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτω!...
 Ὁ τυχοδιώκτης εἶδε σὲ λίγο ἀπ' τὸ ὄψος τοῦ καθίσματός του νὰ παρελαύνη ἔμπρὸς του ὀλὴ ἡ πομπή, οἱ βασιλεῖς, οἱ αὐλοῖ, οἱ κληρικὸί, ὀλοὶ οἱ ἐπισημοὶ τὸν Καθολικὸν καὶ τὸν Οὐγγεντόν ποὺ εὐταῖαν σὶν καλοὶ φίλοι στήν πρωτεύουσα.
 — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! φώναζαν τὰ πλῆθος.
 Ζήτω ἡ εὐσεβὴς Αἰκατερίνη τὸν Μεδικὸν!
 — Ζήτωσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Ναβάρρας!
 Εἶχε περάσει πιά μπροστὰ του τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδείας, ὅταν ἔξαφνα ἡ ματιὰ τοῦ τυχοδιώκτου δια-

Ὁ Φραγκίσκος—Ἐρρίκος Μονμορανού, δούξ τοῦ Λουξεμβούργου, στρατάρχης τῆς Γαλλίας.

σταυρώθηκε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ὄργη, μῖσος καὶ κατάληξι.
 — Χάθηρα! ψέλλισε ὁ Παρναγιάν. Μὲ πῆρε τὸ μάτι τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανού.
 Μαλαταῖα, δὲν τὰχασε. Κι' ἐχαρῆθησε τὸ στρατάρχη μ' ἕνα χαριτωμένο κίνημα τῆς κεφαλῆς του, χαμογελῶντας εἰρωνικὰ.
 Ὁ Μονμορανού σπαμάτησε ἀπότομα τὸ ὄλογό του καὶ κίτταξε ἐκθαμβὸς τὸν Παρναγιάν, τὸν ὁποῖο θεωροῦσε πεθαμμένο ἀπὸ καφὸ.
 — Ὡ, ὦ! μουρμούρησε ὁ τυχοδιώκτης. Τώρα τὴν ἔχω ἄσχημα. Γιὰ δὲς πὼς μὲ κίτταζουν οἱ ἐχθροὶ μου...
 Καὶ πραγματικὰ, κοντὰ τὸν στρατάρχη ἔχλαν σταθεὶ καὶ τὸν κίτταζαν καὶ τρεῖς ἰπτότες τῆς βασιλικῆς συνοδείας.
 — Ὁ ἀνθρωπος ποὺ κάμψαμε ζωντανὸ σὸ ξενοδοχεῖο! φώναζε ὁ πρῶτος.
 — Ἐκείνος ποὺ ξεπακούσαμε μὰζι μὲ τὸν ἰπτότη Ζάν ντὲ Παρναγιάν! πρόσθεσε ὁ δεύτερος.
 — Μαρέ, αὐτοὶ εἶνε ἐφτάμηχοι! παρατήρησε ὁ τρίτος.
 Οἱ ἰπτότες αὐτοί, μεταξὺ τὸν ὁποῖων ἦταν κ' ὁ Μωρεβέ, κ' οἱ ὅποιοι ἀνήκαν στήν ἰσπερσία τοῦ δουκὲς ντ' Ἀνζού, κίτταζαν τώρα μὲ κατάληξι καὶ θαυμασμὸ αὐτὸν τὸ διαβολοἀνθρώπο, τὸν ὁποῖο ἀπίσαν πιά γιὰ μαζαρίτη.
 Στὸ μεταξὺ ὁ Παρναγιάν, νοιώθοντας πὼς ἡ κατάσταση χειροτέρευε, θέλησε νὰ κατεβῆ ἀπ' τὰ χεῖρα τὸν ἐχθρὸν του, Δυστυχῶς ὁμως ἡ συγκέντρωσι τοῦ κόμπου ἦταν τόσο μεγάλῃ, ὥστε τοῦ στάθηκε ἀδύνατον νὰ κατεβῆ κ' ἀναγκάστηκε νὰ μένη ἀκίνητος σὴ θέα του.
 Ἡ σπηγὴ αὐτὴ κράτησε κάμποσον λεπτὰ. Ἐξαφνα ὁ δούξ ντ' Ἀνζού ποῖχε δεῖ ἐπίσης τὸν Παρναγιάν, κάλεσε ἕναν ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε κατὰ κρυφὰ, δείχνοντάς του τὸν τυχοδιώκτη. Συγχρόνως εἰδοποιήθηκε κ' ὁ ἀρχηγὸς τὸν Σωματοφυλάκων.
 Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν διέφυγαν τὴν προσοχὴ τοῦ Παρναγιάν.
 — Σκοφῆ τὰχουμε! μουρμούρησε, κίτταζοντας γύρω του.
 Παραπλεύρως τοῦ τυχοδιώκτου ἵπτηξε ἕνα τραπέζι, πάνω σὸ ὁποῖο ἦσαν ἀνεβασμένοι καμμάτια δεκαοῦ ἀνθρώπων. Ἐπίσης δεξιὰ κ' ἀριστερὰ ἦσαν κ' ἄλλοι περίεργοι ἀνεβασμένοι σὲ καθίσματα, ὅπως αὐτὸς.
 Στὴν κρίσιμη ἐκείνη περίστασι, ὁ τυχοδιώκτης δὲν ἄργησε νὰ πῆη τὴν ἀπόφασιν του. Κοίτησε λοιπὸν τὴν καρέκλα του μὲ ὀρμη, ἔπεισε πάνω στοὺς διπλανοὺς του καὶ τοὺς γκρέμισε κάτω. Ἀρχισκατῶν νὰ προχωρῆ, σπρωχόντας τὸ πλῆθος μὲ τοὺς ἀγκῶνας γιὰ ν' ἀνοίξῃ ὁδόν. Ἀλλὰ καθὼς προχωροῦσε, γιὰ νὰ μὴ παρασπῆθῇ ἀπ' τὸ φεῖμα τοῦ λαοῦ, ποὺ κατηυθινοῦτο πρὸς τ' ἀνάστορα, ἀναγκάστηκε νὰ παση ἀπ' τὸ ὀρότρο μὰς πόρτας.
 Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, εἶκοσι ἰσπεῖς ἀπεσπῆσθησαν ἀπ' τὴ βασιλικὴ συνοδεία κ' ὄρμησαν καλπάζοντα κατὰ τοῦ Παρναγιάν, χωρὶς νὰ δύνουν καμμάτι προσοχὴ σὲς παραχακτικὲς κραυγῆς τοῦ πλῆθος, τὸ ὅποιο καταπατοῦσαν.
 Ἐπακολούθησε τρομερὸς πανικὸς, ἀπερίγραπτη σύγχυσι. Ὁ Παρναγιάν κρατοῦταν πάντα ἀπὸ τὸ ὀρότρο τῆς πόρτας, ὅσπου τὸ πλῆθος διελύθησε. Θέλησε τότε νὰ φύγῃ κ' ἄφησε τὸ ὀρότρο νὰ πέσῃ. Μὲ τὴν ἀπόλυτη κίνησιν ποὺ ἔκανε, τὸ ὀρότρο χτύπησε βαρεὰ πάνω στήν πόρτα κ' ὁ ἦχος ἀντήχησε μέσα σὸ σπίτι. Μὰ μόλις ὁ γέρω τυχοδιώκτης ἔκανε μερικὰ βήματα, ἔμεινε ἐυδρόνητος. Εἶδε πὼς βρισκόταν κλεισμένως μέσα σ' ἕνα ἡμικύκλιο, τὸ ὅποιο σχημάτιζαν εἰκοσι περὶον ἰσπεῖς!...

Ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἰσπεῖων αὐτῶν ἦταν ὁ Ἐρρίκος ντὲ Μονμορανού, δούξ ντὲ Λομβί, στρατάρχης τῆς Γαλλίας. Κοντὰ του στεκόταν ὁ ντ' Ἀσπερμόν, ὁ Μωρεβέ, ὁ Κονέλος κ' ἄλλοι.
 — Καλημέρα, κύριοι δολοφόνοι! τοὺς εἶπε ὁ τυχοδιώκτης, χαρῆσθόντας του.
 Ἐνα μονομυρητὸ ἀγανακτικῶς ὑποδέχθηκε τὰ λόγια του.
 Κατόν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰσπεῖς. Ἦταν ὁ λοχαγὸς τὸν Σωματοφυλάκων τοῦ δουκὲς ντ' Ἀνζού.
 — Κίριε Παρναγιάν, παραδώστε μου τὸ ξίφος σας! τὸν διέταξε.
 — Ἐλα δά! ἀποκρίθηκε ὁ Παρναγιάν. Μιλὰς σὶν νῆσον κανέναν Ξερότης. Κι' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ δίνω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Λεανίδα: «Μολὼν λαβὲ β...»
 Συγχρόνως ἐξοφούληκε κ' ἔλαβε ἀμυντικὴ σπάσι.
 (Ἀκολουθεῖ)